Апокалипсис XIX века. Подлинная история геноцида

https://www.tart-aria.info/apokalipsis-xix-veka-podlinnaja-istorija-genocida

Kapitola 4. Formování společnosti

„Starověký / dávný svět“ a otrokářský systém. „Středověk“ a feudalismus

Těžké časy („смутные времена“), stejně jako po každé katastrofě, vždy rozdělují lidi do dvou kategorií: na ty, kteří si opravují vlastní dům, a na ty, kteří odnášejí to, co vybudovali jiní.

V této době řádili lupiči a gangy začínali nabírat na síle. V jejich rukou se soustředili zásoby potravin, léků, paliva a zbraní. Využívají toho, že neexistuje žádná autorita, nebo se jí nebojí, a diktují si vlastní pravidla. Abych byl spravedlivý, musím říci, že na některých místech byly tyto gangy jedinými autoritami, které vůbec něco dělaly: organizovaly odklízení trosek, poskytovaly pomoc přeživším, ale ne všude tomu tak bylo a k lidem, kteří právě začali věřit, že je po všem, přišla nová katastrofa, a to ne zpoza moře, ale od sousedů.

Podle oficiální historie se tato doba nazývá érou otrokářského systému.

Ve světě, kde se zhroutily předchozí morální normy a zásady, kde se hlavním zákonem stal zákon silnějšího, se lidé morálně rozvrstvili. Někteří lidé, kteří se zpronevěřili svému svědomí, se chopili moci, a to na konkrétním místě, kde se nacházeli.

Místní kriminální bossové, někteří násilím, jiní pouhým chlebem, kolem sebe shromáždili gangy, které se časem rozrostly v celé armády. **Obyčejným lidem nezbývalo než se v tomto chaosu stát součástí nějakého systému, nebo prostě zmizet. Tyto gangy chránily své vlastní lidi a ostatní okrádaly o všechno a braly jim každý drobek.** Princip byl jednoduchý: kdo je lvem, ten je

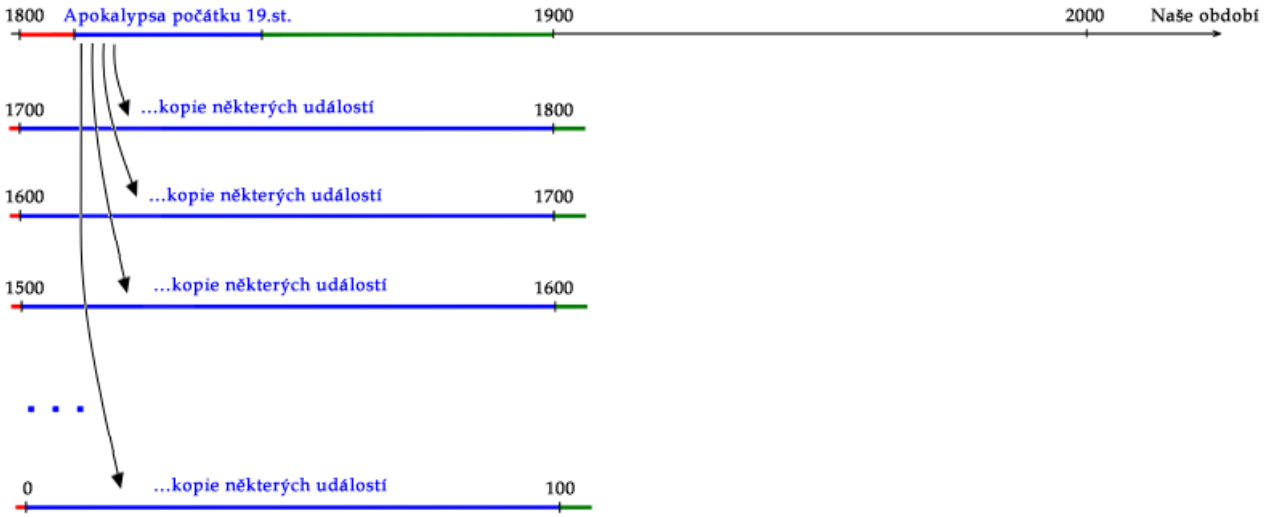
v právu. Zpočátku existovalo mnoho malých gangů, ale velmi brzy se sjednotily, buď dobrovolně, nebo díky bojům a bitkám.

Každá z těchto autorit se pasovala na pána oblasti města nebo vesnice, ale v podstatě byla původně jen vůdcem divokého kmene, který se zabýval lovem a sběrem. Nicméně trend rozšiřování podřízeného území, který začal ve městech, pokračoval. Dělo se tak následujícím způsobem: **lidé žijící v sousedství se sdružovali do komunit, pak se sousedé navzájem spojovali, protože společně se jim lépe přežívalo. Pak se moci v obci ujímal ten nejchytřejší / nejsilnější / nejodvážnější, zkrátka místní autorita.** Pak si větší komunity „vzpomněly“, že jsou obyvateli jednoho města, a také se spojily pod některou z místních autorit. **V takových obcích zpravidla panoval autoritativní režim založený na silné centralizované moci jedné osoby. Vzácněji se z autorit a vůdců malých obcí vytvořila místní rada.**

Pak se osoba, která získala moc nad všemi obcemi ve městě, buď prohlásila za knížete / cara / prezidenta, nebo byla tímto titulem vyhlášena obyvateli. Na tom nezáleželo, ale město mělo nějakou moc. Kníže měl na starosti vyčištění města a jeho ochranu před nájezdy „kočovníků“ z okolních vesnic. Když měli obyvatelé města těchto nájezdů dost, rozšířila se moc městského knížete i na předměstské vesnice, někdy násilím, jindy úplatky a sliby ochrany.

Jakmile se na navýšené půdě dalo pohybovat, začala na troskách zničeného města vznikat nová civilizace. Toto období se vyznačovalo vzájemnými válkami, někdy i mezi sousedními vesnicemi. Všichni bojovali o vše, co jim mohlo pomoci přežít, o jídlo, oblečení, nástroje a zbraně. Právě v tomto období začaly nájezdy tzv. kočovníků. Někdy to byli prostě obyvatelé sousedního města nebo vesnice, kterým došly potraviny a v zoufalství se rozhodli vyplenit své sousedy, jindy to byli skuteční kočovní loupežníci, kteří se dlouho nezdržovali na jednom místě a byli neustále na cestách a pustošili jednu osadu za druhou.

Podmaněním sousedních vesnic a vesniček rozšiřovala nově vzniklá autorita své území dál a dál od města, až se někde na poli nebo v lese setkala s autoritou jiného knížete ze sousedního města. V tu chvíli buď došlo k válce mezi městy, nebo se hranice stanovila mírovou cestou. Méně často se spojila hned. V oficiálních dějinách je toto období záměrně mylně popisováno jako „feudální roztříštěnost“ nebo „rozdrobení Kyjevské Rusi na údělná knížectví“ v polovině 12. století.

Zdůrazňuji, že feudální knížectví skutečně existovala, ale nešlo o rozpad, nýbrž o sjednocení. Aby si místní kníže zajistil svou moc, musí mít kromě vojska také pevnost, v níž se může bránit v případě vzpoury poddaných nebo návštěvy jiných knížat. Stavět novou pevnost od nuly, v

naprosté zkáze a bez cest, není vůbec reálné. Proto **kníže se svou družinou obsadí komplex budov, které jsou nejlépe zachovalé, a zřídí v nich opevněné obranné místo**.

Tulská pevnost

Jak jsem již mnohokrát řekl, **nejlépe se zachovaly průmyslové budovy, protože byly postaveny s nadměrnou pevností**. Mimochodem, v dnešní době, když je město napadeno, první, o co se člověk snaží, je obsadit továrnu nebo závod jako předmostí, a když je město bráněno, první, co obránci udělají, je, že na továrnách a závodech postaví opevnění.

Stalingrad

Proto se všude začínají objevovat kláštery a pevnosti, které mají udržet kontrolu nad oblastí a zabránit vzájemným sporům. Po celé Evropě se ve velkém staví zámky feudálních pánů, kolem nichž vznikají závislá vazalská sídla. Města se obklopují hradbami a řemeslnickými sdruženími, čtvrtěmi dílen mistrů.

Po jaderné válce a přírodním kolapsu se guvernéři a místokrálové západních provincií Hyperborey, nyní známých jako Evropa, snažili poskytnout určitou podporu, ale jejich humanitární karavany, byly vyrabovány bandami dříve, než dorazily na místo určení. Nepomohl ani ozbrojený vojenský doprovod. Vzhledem k tomu, že **západní provincie, měly podobnou situaci se zasypáním hlínou, cestami, nemocemi a zimou, nemohly vyčlenit dostatek humanitární pomoci pro východní oblasti a dostatek vojáků, kteří by je doprovázeli**.

Zde bych měl vysvětlit, že **katastrofou zničená metropole už nemohla udržet moc na periferiích a západních oblastech, které utrpěly jen ojedinělé jaderné údery a většinou je postihl jen přirozený kolaps, a proto se začaly účinněji a rychleji vzpamatovávat vzhledem k zachovalé infrastruktuře**.

Někteří západní guvernéři, kteří ztratili kontakt s hlavním městem metropole, uvědomili si, že jsou nyní sami a využili toho, že jejich provincie trpěla méně než ostatní, prohlásili se za jediné vládce svých provincií. Tedy za takové knížata / cary / prezidenty / krále. Někdy ve spolupráci s místními zločinci, někdy během potlačení všech nespokojenců. Jediný rozdíl spočíval v tom, že ve střední Rusi se úřady tak či onak snažily získat opět svou moc, zatímco v západních provinciích byli tito místodržící (gubernátoři) již u moci takříkajíc za lepších podmínek.

A tak někteří z těchto vládců využili bezvládí a rozhodli se rozšířit další území pod svou kontrolou, se skutečně pokoušeli zmocnit východních území, což se jim někdy dokonce podařilo a porazili svými vojsky místní ruská knížata. Jako příklad **lze uvést obléhání**

Smolenska, které podle oficiální historie v roce 1609 vedla vojska polského krále Zikmunda III. Období ruských dějin, oficiálně označované jako **„smutné časy“** (смутное время), se na našem diagramu nachází právě uprostřed modrého pruhu.

Obléhání Smolenska Poláky údajně v roce 1609

A ano, máte pravdu – feudální rozdrobenost a „smutné časy“ (смутное время) jsou ve skutečnosti události ze stejného období, až na to, že oficiální historici tyto události oddělili od sebe o 500 let. Ale to odbočuji.

Takže vojska přicházejí ze Západu, někdy i s kolonou povozů, ale většina obyvatelstva nevěděla, o jaké ozbrojené jednotky se jedná a jaké jsou jejich cíle – a na popud místních úřadů si místní obyvatelé vojáky pletli s okupanty a pořádali na ně partyzánský hon.

Jedním slovem, probíhala válka všech proti všem. Tyto střety stály životy, ale zároveň umožňovaly menším knížectvím spojit se do větších územních celků. Někdy silou, někdy smlouvou, někdy úplatky a intrikami, ale tak či onak se knížectví rozšiřovala.

Po jaderném bombardování uplynul asi rok (tj. jaderné zimy) a na území nově vzniklých rozdrobených ruských knížectví přišla nová pohroma – uprchlíci z východu, v historii oficiálně označovaní jako mongolsko-tatarský vpád (https://youtu.be/l6-dqbjrwH8 a https://history.eco/mongolo-tatarskoe-nashestvie). Na našem diagramu je to také střed modrého pruhu. **Přišli z východu, a jsou to ti, kterým se podařilo přežít noční můru jaderné války, pak přírodní kolaps, a hlavně překonali vzdálenost od Uralu k dnešní Rjazani.** Než dorazili do Rjazaně (tj. jihovýchodně od Moskvy), šli pěšky, téměř bez jakéhokoli majetku, protože všechna zbývající zvířata (koně, krávy, kočky a psi, stejně včetně mrtvých) byla cestou sežrána, a zavazadla na sobě nést nemohli, takže je museli nechat za sebou, protože byli roztrhaní, vyčerpaní a nemocní.

Protože byli prakticky na lehko bez zavazadel, spletli si je s lupiči, kteří přišli loupit. Ze všech lidí, kteří se na tuto cestu vydali, však do Rjazaně dorazila jen pětina. Samotná cesta byla sebevražednou misí, protože nebyla šance překonat spálenou a zasypanou pustinu. Přitom však můžeme pochopit, v jak zoufalé situaci se tito lidé ve své vlasti nacházeli, když riskovali a vydali se na takový pochod bez ohledu na cokoli. Opravdu nebylo moc na výběr, buď zůstat na svém místě a zaručeně zemřít hlady, zimou a nemocemi, nebo riskovat a zkusit někam dojít.

Když však přišli do Rjazaně, nikdo jim nenabídl chléb a sůl, protože **„stará Rjazaň" byla během jaderné války zničena přímým zásahem a přeživší v okolních městech neměli o nic menší problémy než ti, kteří přišli z východu**. Nikdo se nechtěl dobrovolně vzdát posledních drobtů chleba, **a tak lidé z východu odešli směrem k Moskvě a pak se začali usazovat v prázdných osadách a v zoufalství také začali všechny rabovat**.

Protože není možné žít jen z okrádání sousedů, protože dříve nebo později nikomu nic nezbude, **bylo hlavním úkolem každé vlády organizovat výrobu potravin a prostředků k této výrobě, stejně jako zbraní k ochraně všeho, co bylo vyrobeno**. Protože pole byla pokryta hlínou, na které nic nerostlo, a nezbyly téměř žádné stromy, tak byl tento úkol velmi obtížný. Je však třeba si uvědomit, že existuje přímá úměra mezi poškozením oblasti a počtem přeživších obyvatel a zvířat. To znamená, že tam, kde shořelo úplně všechno, nezůstali žádní obyvatelé, a **tam, kde obyvatelé zůstali naživu, se využitelná půda se nacházela v malé hloubce, a pod železnou rukou různí zajatci, nevolníci a otroci, byli nuceni uklízet ulice a zasaženou půdu**.

V souladu s tím, čím více bylo přežívající populace a zvířat na určitém území, tím méně byla zasažena jadernými výbuchy a přirozeným kolapsem. Následky však byly všude, zdůrazňuji VŠUDE, a právě o závažnosti těchto následků hovoříme.

Protože mechanizace – tepelná ani elektrická – již nefungovala, musely se stavět různé dřevěné hráze, vyrábět vodní a parní pohony a ruda se musela vozit koňmi ve starých dopravních ochozech a štolách. Železnice zůstaly z minulé civilizace, protože s koňmi se takové náspy dělat nedají, nemluvě o množství trhacích a podzemních prací, tunelů, mostů a odvádění vody. Prostě se někde vykopaly nové trasy nebo se na zasypané koleje položily nové.

Podle oficiálních údajů byla 11. listopadu 1837 slavnostně otevřena první ruská železnice z Petrohradu do Pavlovska, čímž byla zahájena výstavba železniční sítě v Rusku. Otevření však neznamená výstavbu. Protože silnice jsou první věcí potřebnou k obnově země, bylo veškeré úsilí vrhnuto na jejich přestavbu.

Obnova ruských železnic (cca 1837)

Tak začalo „období renesance“ a došlo také k vlně „objevů“, kdy se staré technologie vydávaly za nové vynálezy. Toto období je v oficiální historii označováno jako „vědeckotechnická revoluce“.

Ve skutečnosti se lidstvo během zhruba 200 let dostalo od zvířecího svalového pohonu a boje s klacky k pohybu mechanických přístrojů podle různých fyzikálních zákonů, od páry po elektřinu, až ke zcela autonomním samohybným vozům. Kazatel 1,9:

„Co bylo dříve, to zase bude, to, co se dělo, se bude dít. Není nic nového pod sluncem.“

Také podle oficiální historie „**první polovina 30. let 19. století byla poznamenána pokračující vleklou zemědělskou krizí**, která od 20. let 19. století vedla k rozsáhlému poklesu cen zemědělských produktů. Na druhé straně byl rok 1834 rokem nové, osmé revize, která byla doprovázena zvýšením daňových výměrů”. Rolníci se všude rozbouřili a začali se vzpouzet.

Vláda se uchýlila k represím. „Počátkem roku 1835 bylo guvernérům 35 provincií uděleno „ze strachu před dalšími neplatiči“ právo použít vojenské oddíly v dlužných vesnicích a „uplatnit systém vojenských exekucí“. Jinými slovy, byl zaveden systém rozdělování potravin, který pak o 100 let později použili bolševici.

„Toto opatření se opakovalo nejprve v roce 1836 a poté v roce 1837. Společensko-politická situace na počátku 30. let 19. století,“ píše N. Družinin, „přinutila vládu Mikuláše I. dostat se ze stavu vleklých výkyvů.“

Evropské revoluce v letech 1830-1831, rozsáhlá neúroda, epidemie cholery a rolnické nepokoje, které vyvrcholily masovými rozhořtěním v oblastech při Uralu, si vynutily velmi naléhavá opatření ke zmírnění a zefektivnění nevolnictví. Tajný výbor z roku 1835 v tom hrál hlavní roli jako iniciativní a vedoucí centrum.

Jednalo se o takzvaný „Výbor pro hledání prostředků ke zlepšení postavení rolníků různých postavení.“

Již v dopisech a publicistice 40. let 19. století se však objevuje mnoho náznaků a narážek, jako například „těžké časy“, něco „krušného“ se dá očekávat. Čtete-li pozorně, **máte dojem, že všichni něco důvěrně věděli a vzájemně na sebe pomrkávali nebo že některé informace cenzura záměrně zamlčovala**. Dokonce i slovo „předpotopní“ se vyskytuje převážně až po roce 1860. Již od poloviny třicátých let 19. století existuje mnoho zpráv o cenách potravin, které výrazně vzrostly.

A. S. Chomjakov „Úplné sebrané spisy“ sv. 8 s. 91 Dopis E. M. Chomjakovové:

„Představte si, že v Tule se chleba prodává za 6 rublů za пудъ (zastaralá ruská jednotka hmotnosti). Hrozné! A všechna pole jsou ještě černá. Alexej utratil téměř všechny své příjmy na to, aby nakrmil rolníky.“

Po jaderné válce a následném přírodním kolapsu a bratrovražebných válkách nebyly životní podmínky růžové: záplavy, zima, hladomor, neúroda, nemoci. A paradoxně většinu přeživších tvořily ženy a děti ve věku od 7 do 13 let. Samozřejmě se našli i kojenci, staří lidé a přeživší středního věku, ale ti byli v menšině, a to z jednoho prostého důvodu: **staří lidé a kojenci umírali rychle na extrémní životní podmínky, lidé středního věku, většinou muži, umírali v konfliktech a potyčkách, mimo jiné i kvůli kousku chleba**. Děti nikdo nebral vážně jako hrozba.

Samozřejmě, že pro kus chleba by je silnější dospělí nemilosrdně zabili a dokonce snědli, ale ne všichni lidé se snížili na takovou úroveň. Většina se je snažila nakrmit nebo jim alespoň poskytnout přístřeší. Dělali to zástupci všech válčících stran, někdy ze soucitu (protože mnohým zemřeli vlastní děti), jindy ze zištných důvodů (jako bezplatnou pracovní sílu). Právě z těchto dětí se nejprve stali sloužící a později tak zvaní „nevolníci (podaní)“. Oni neznali nic jiného než pána, který je kdysi zachránil, zahřál a nakrmil, a nic než to, co jim řekl o tom, jak svět vypadá, pokud alespoň toto.

První generace narozená po katastrofě se nedočkala klidného a šťastného života, druhá

generace ztratila přímé spojení s minulostí a „imperiální dějiny“ městských států začaly nanovo, protože hlavní bude agrární rozvoj a školy se dlouho nebudou otevírat, protože hlavní bude agrární rozvoj a historie nikoho nezajímá. Spojení s nějakou „blahobytnou minulostí“ se ztratilo v důsledku přírodního kolapsu a malé doby ledové, vymření miliardové populace „minecrafterů“ a „manažerů“ z doby blahobytného života. **Třetí generace bude podle oficiální historie žít jako před 100 lety zemědělstvím a venkovským způsobem života.**

Po válce uplyne 10-20 let. Dřívější účel továrních budov je zapomenut, ale kolem zachovalých továrních budov již žijí lidé. Kov (trubky, stroje, vnější vazby pecí) je postupně rozebírán na nože, meče a hroty šípů. Bez kovové výztuže se postupně hroutí i tavící pece, které jsou z cihel uvnitř budov, se postupně hroutí.. Cihly se berou na stavbu obydlí. Když „muži v černém“ opět dorazí, uvidí zachovalé tovární budovy.

Tulská oblast, kostel archanděla Michaela

To, že šlo o továrnu, „muži v černém“ možná ani nevědí. Vidí tuto budovu a chatrče kolem ní, vyzývají všechny k pokání a slibují ráj, pokud budou pokorní, tvrdě pracovat a modlit se, a budova továrny, jako stejně přeživší, je prohlášena za katedrálu – shromažďovací místo pro modlitby a kázání.

To vyžaduje vyčištění interiéru od toho, co v něm zůstalo. Těm, kteří nevědí, že to byla továrna (například přišli odjinud), je to jedno a úklid tam provedou. Těm, kteří z těch míst pocházejí a pamatují si minulost, je to také celkem jedno, protože musí živit své děti a pomáhají s úklidem. Nakonec máme prázdnou budovu, která se stane katedrálou nebo chrámem, a kolem ní se začne probouzet život.

Ve skutečnosti, aby se něco skrylo a zachovalo, nikdo nic nerozbil schválně. **Nastalo období rabování, kterému oficiální historici říkají „doba kamenná“, doba, kdy se lidé prostě snažili nějak přežít.** Tehdy lidé rozbíjeli věci, aby si něco vyrobili. Pak rozbíjeli, aby vyklidili místo, kde se lidé mohli shromažďovat k modlitbám, protože i když věděli, k čemu slouží, bez paliva a odborníků už nebylo možné provozovat zařízení, které tam bylo.

Tehdy lidé rozbíjeli věci, aby si něco vyrobili. Také rozbíjeli vybavení, aby vyklidili místo, kde by se lidé mohli shromažďovat k modlitbám, a i když věděli, k čemu zařízení slouží, bez paliva a odborníků už nebylo možné provozovat tato zařízení.

Zde je třeba poznamenat, že před kataklyzmatem žili lidé v souladu s přírodou a v míru ve svých srdcích a hlavní pro ně byla vzájemná pomoc, spolupráce, láska a další lidské hodnoty. Avšak po kataklyzmatu na to vše přeživší rychle zapomněli. Na prvním místě bylo přežití za každou cenu. Lidé zahořkli, začali myslet jen na sebe, mnozí se v morálním smyslu změnili ve zvířata, doslova degradovali.

Ne všichni však byli takoví. **Ne všichni lidé ztratili svůj morální charakter. Byli i tací, kteří pamatovali na příkazy předků a nabádali všechny ostatní, aby žili podle svého svědomí.** Tito lidé se i ve všeobecném chaosu konce světa snažili udržet morální úroveň ostatních.

Takoví lidé se vyskytují ve všech náboženstvích, někde je nazývali svatými, někde proroky, někde je dokonce nazývali Synem Božím, což není překvapivé, protože právě bohové byli obyvateli předchozí civilizace, tak jejich schopnosti, a to i ve srovnání s těmi našimi, lze vnímat jako zázrak nebo boží moc.

Moudří lidé tedy nabádali lidi, aby žili spíše podle svého svědomí než podle svých okamžitých tužeb. Byli předobrazem Ježíše, Mohameda, Buddhy a dalších slavných světců a zakladatelů náboženství. To všechno jsou kolektivní obrazy založené na lidech, kteří skutečně žili v době po apokalypse a kteří vyzývali lidi, aby se přestali zabíjet. A je zcela zřejmé, že tito mudrci měli žáky. To se samozřejmě nelíbilo všem.

Vyhnání mnicha

Lidé, kteří ve slovech mudrců vycítili odsouzení a hnáni výčitkami svědomí, vyháněli mudrce ze svých obcí a dokonce je zabíjeli, např. Ježíše zabili probodnutím kopím. Doufám, že všichni vědí, že skutečnou příčinou Ježíšovy smrti nebylo ukřižování, ale zabití kopím? A tak nové náboženství, nesené muži v černém, vytvořilo z mnoha mudrců souhrnný obraz jediného mučedníka, kterého někteří dokonce nazývají Bohem a vyzývají k jeho uctívání.

Když už jsme se dotkli téma náboženství, dovolte mi, abych tuto záležitost vysvětlil trochu podrobněji. **Všichni, kdo přežili, si byli dobře vědomi, že se stalo něco strašného, že zemřelo mnoho lidí, všude je spoušť, strašný hlad a zima**. **Nejednu generaci stálo obrovské úsilí, aby se z této tragédie dostala, a na „pohádky“ o blahobytném životě z doby před katastrofou nebyl čas. Právě tyto okolnosti byly požehnané pro nové náboženství, slibuje všechny dobré věci až někdy později, hlavní je teď tvrdě pracovat a modlit se.**

Tři monoteistická náboženství, judaismus, islám a křesťanství, označovaná jako biblický projekt, mají společný základ a společný cíl – organizaci správy společnosti.

Všechna tři monoteistická náboženství uznávají Starý zákon jako Písmo svaté. V křesťanství existuje také Nový zákon, který spolu se Starým zákonem tvoří křesťanskou Bibli.

Nebudu se nyní zabývat rozdíly v textech svatých písem v tom či onom náboženství, protože i v křesťanství se liší. Všechny tyto rozdíly jsou důsledkem mnohonásobných překladů z jazyka do jazyka

a výkladů různých náboženských představitelů v důsledku odlišného individuálního vnímání. Vzhledem k tomu, že křesťanská Bible zahrnuje Starý i Nový zákon, budeme jako příklad používat Bibli, ačkoli vše, co bylo řečeno o křesťanství, platí stejně i pro islám a judaismus.

Bible je kniha symbolů, které je potřeba vidět a číst. Říká to sama Bible i její různí vykladači.

Rád bych zdůraznil, že každé moderní náboženství masového charakteru učí vzájemné úctě, navrhuje milosrdenství, laskavost, pokoru a lásku jako základ víry a způsobu života. **Koneckonců, když se nad tím zamyslíte, naši předkové nechtěli, aby jejich potomci opakovali osud, který padl na jejich bedra. Nechtěli novou jadernou válku, jadernou zimu, přírodní kolaps... a tak dále!**

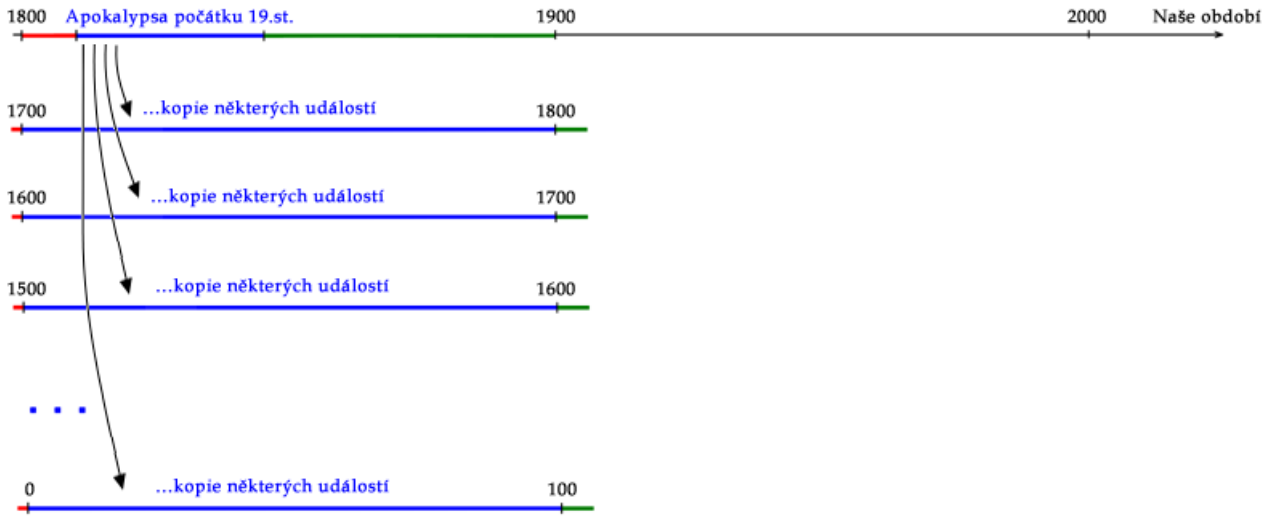
Tak moc se chtěli vyhnout opakování, že to byl jeden z důvodů, proč popřeli svou historii a rozhodli se potomkům vyprávět něco úplně jiného... Zde bych měl poznamenat, že nebýt Biblického projektu s jeho systémem organizace, lidé by dost pravděpodobně postapokalypsu nepřežili, protože by se jednoduše vyhubili navzájem.

Přesto se téměř všechny biblické příběhy skutečně odehrály, jen na trochu jiném místě, v jiném čase a za jiných okolností. Dokonce ani Janova kniha Zjevení (http://ktf.cuni.cz/~brozj/distancni/zjeveni.html viz část „Druhá vize v 5. kap.“)**, která je poslední novozákonní knihou křesťanské Bible, není popisem apokalypsy, která se má stát, ale popisem něčeho, co se již stalo, a to nedávno.**

V oficiální historii se vystřídalo mnoho carů a careven, císařů a císařoven, králů a královen. Mnoho zemí má svůj vlastní **panteon minulých vládců**.

Většinou však většina z nich je vymyšlená, aby místní knížata a králové po nástupu k moci na počátku 19. století dodali své vládě legitimitu, potřebovali starobylý rodokmen, a hlavně zakrývali skutečnost uchvácení moci, a tedy i skutečnost kataklyzmatu na počátku 19. století. Proto byly všechny události, které se odehrály na počátku 19. století, což je modré pole na našem diagramu, uměle posunuty do minulosti, do různých století, a vytvořily tzv. oficiální chronologii.

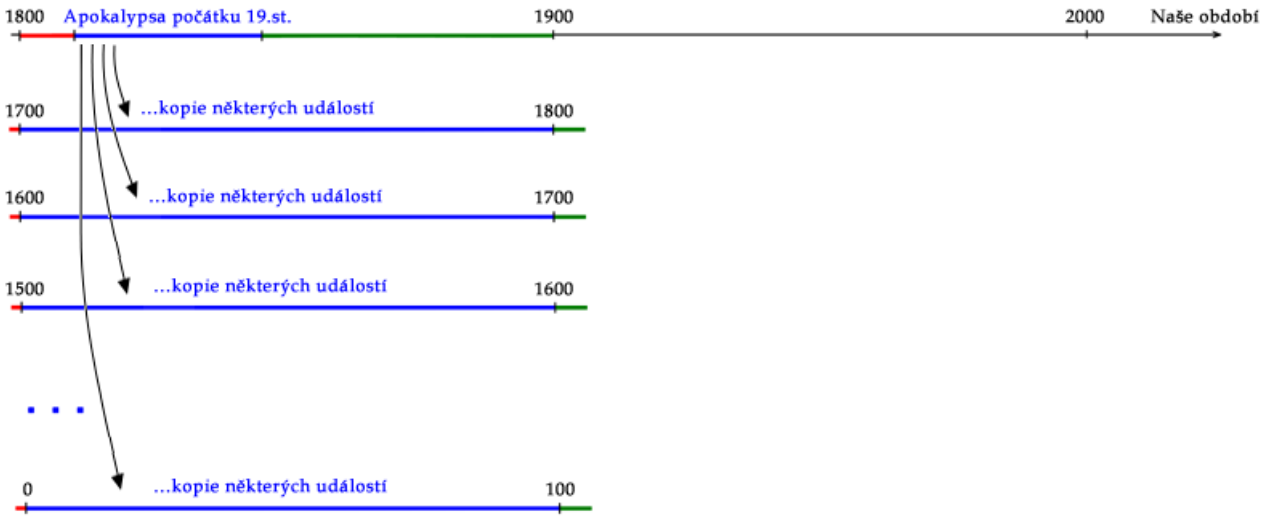
Vezmeme-li v úvahu panteon ruských carů, stojí za zmínku především dvě osobnosti. Jsou to Ivan Hrozný (oficiálně 1530–1584) a Petr Veliký (Petr I. Veliký oficiálně 1672–1725). Je třeba si uvědomit, že se jedná o dvě kolektivní osobnosti, založené na reálně existujících osobách, které vládly daným územím.

Proces rozšiřování údělných knížectví (tj. území pod pověřenou správou některého z příslušníků vládnoucího rodu) **znamenal, že v Evropě nakonec paralelně existovalo několik ruských států, které spolu dokonce válčily.** Jejich hlavními městy byly **Petrohrad, Moskva, Kyjev, Varšava, Berlín, Konstantinopol, Stockholm atd.**

Ze všech evropských hlavních měst nás však v tuto chvíli zajímá Petrohrad, kde vládl Petr Veliký, a Moskva, kde vládl Ivan Hrozný. Opět to bylo ve stejné době, v první třetině 19. století, v období formování společnosti po apokalypse, modré části našeho diagramu.

Oba se nazývali ruskými cary, oba odmítali uznat autoritu toho druhého a oba po kataklyzmatu pozvedali zemi (respektive její část, na kterou se jejich autorita vztahovala). Nakonec získalo navrch severní hlavní město, a to díky tomu, že bylo poškozeno méně než Moskva, a mělo tedy větší zásobu sil v podobě lidí a materiálních zdrojů. Moskva se navíc snažila pomoci Sibiři a po rozdrobení svých sil nebyla schopna tlaku ze severu odolat.

Zejména později až po sjednocení knížectví Moskvy a Petrohradu byl vytvořen předobraz Petra Velikého, jmenovaný imperátorem, a pro oficiální historii byla vymyšlena verze o přesunu hlavního města z Moskvy do Petrohradu a o zavraždění Ivana Hrozného. Pro spravedlnost je třeba poznamenat, že ve stejné době probíhaly války s nyní již nezávislými švédskými a polskými provinciemi i dalšími separatistickými státními útvary. Proto se podle oficiální historie Petr Veliký stal imperátorem za vítězství nad Švédskem v Severní válce, a přirozeně, kdo by připustil, že by ruský car dobýval Moskvu.

Když už mluvíme o Sibiři, Stolypinova reforma není nic jiného než jeden z pokusů o znovuosídlení Sibiře, protože na Sibiři téměř všichni zemřeli, zatímco v centrálním Rusku víceméně přežili. Takzvaní „západní partneři“ se nyní snaží hrát na nacionalistické cítění Sibiřanů, a tvrdí že Rusové prý Sibiř dobyli násilím, a proto na ni nemají žádná práva. Uvádějí nejčastější a nejotřepanější příklad – **Jermakovo tažení (falzifikátoři datují toto tažení do let 1581 – 1585, a doby Ivana Hrozného)**. Všechna tato prohlášení o takzvaném dobytí Sibiře Jermakem nejsou ničím jiným než **pokusem o rozdělení kdysi jednotné země**. A tento **proces vedou potomci těch nešťastníků z Afriky, kteří na počátku 19. století unikli trestu za rozpoutání jaderné apokalypsy**.

Jermakovo dobývání Sibiře

Pokud se zamýšlíme nad otázkou tzv. kolonizace Sibiře, musíme nejprve pochopit důvody, které údajně přinutily ruský národ, který má v porovnání se svým počtem obrovské území, údajně obsazovat stále nová a nová území.

Tažení Jermaka, do něhož všichni kopou, bylo jakousi záchrannou výpravou, ačkoli všichni dobře chápou, že o 20-30 let později, po kataklyzmatu, není na Sibiři koho zachraňovat. Přesto bylo třeba znát tehdejší stav území a proto byla tato výprava vyslána. A samozřejmě docházelo ke střetům s místními obyvateli, kteří, jak bylo uvedeno výše, nechápali nebo nechtěli chápat cíle přicházejících vojenských jednotek a kladli jim odpor.

Je třeba si uvědomit rozdíl mezi odporem západních místodržících, kteří vnikali do ruských knížectví, aby je okrádali a zotročovali, a **Jermakovým tažením, organizovaným centrální vládou obnoveného státu, s cílem získat zpět původní území**. Položte si otázku, proč se Jermak nevydal na Západ? Přitom s malým oddílem „dobyl“ téměř celou Sibiř.

Dovolte mi, abych podal několik vysvětlení. Z jakých pramenů víme o této velkolepé události, jakou bylo dobytí Sibiře? Samozřejmě, jak se často stává, celá epocha má jen jednoho autora. Procházíme-li množstvím monografií historiků, snadno zjistíme, že každý z autorů se odvolává na druhého a všichni dohromady považují za nejspolehlivější práce S. M. Solovjova (1820–1879), který sám považoval za nejspolehlivější informace, jež zanechal N. M. Karamzin (1766-1826). **Ukazuje se, že vše, co víme o takzvané „krvavé válce mezi Ruskem a mocnou Sibiřskou hordou“, známe od jednoho spisovatele, který se narodil sto let po popisovaných událostech.**

Sibiř nikdy nebyla připojena k Rusku, ale vždy byla jeho nedílnou součástí, a to i před Jermakovou tažením.

Politická mapa světa před apokalypsou

Expedici Jermaka a další podobné expedice umožnily zjistit, že radioaktivní pozadí v epicentru jaderného výbuchu nezůstává dlouho vysoké, protože hlavní izotopy se poměrně rychle rozpadají. Aktivita cesia-137 klesne na polovinu za třicet let, stroncia-90 za dvacet devět let, kobaltu-60 za pět let a jódu-131 za osm dní. **To je důvod, proč rozvoj rozsáhlých oblastí od Uralu po Aljašku začal až v polovině devatenáctého století.**

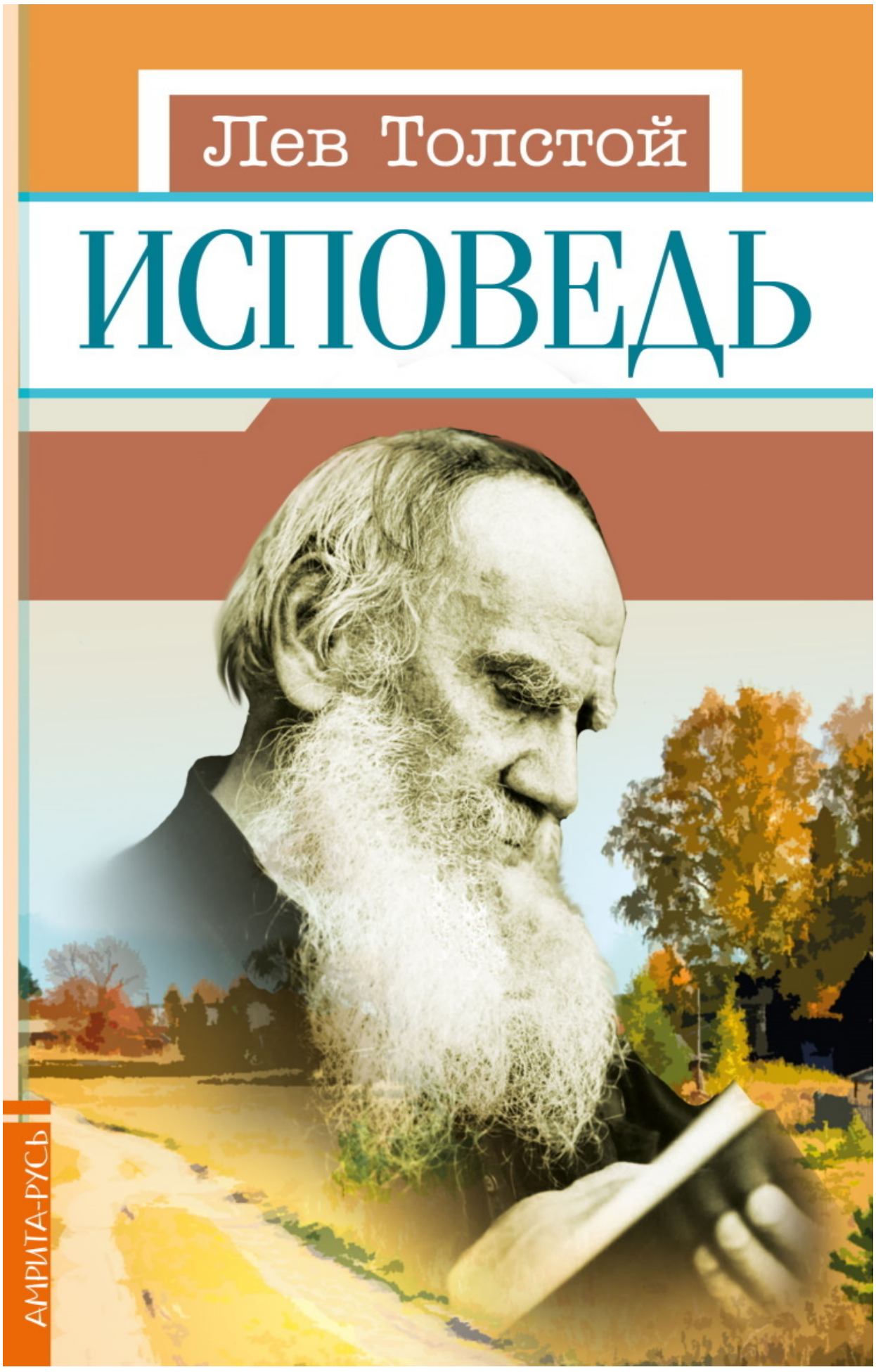
Tedy až radioaktivita konečně klesla na bezpečnou úroveň. Ale ani o půl století později se osadníci neodvážili přiblížit k těm zvláštním kulatým jezerům, údajně z neznámého důvodu vytvořených v nejpříhodnějších místech pro osídlení. Dávali těmto jezerům dosti příznačná jména – Pekelné jezero, jezero Satan, Ďáblovo jezero, Černé jezero, Mrtvé jezero, Ztracené Zatuchlé atd.

Poté, co Moskva (jedno z hlavních měst nového státního útvaru) obdržela zprávu od Jermakova oddílu, že na Sibiři je již možné žít, začali sem proudit osadníci. Někteří prostě hledali lepší život, jiní doufali, že se tam ukryjí kvůli konfliktu s úřady. Podle toho **bylo opětovné osídlení Sibiře jak dobrovolné, tak vládní, tedy vynucené**. To je ostatně jeden z důvodů **vzniku tzv. prázdných měst na fotografii z 19. století**. Lidé, kteří přežili, častokrát všichni bez výjimky, byli přesídleni na Sibiř, aby tam obnovili civilizaci. Oficiálně proběhly tři vlny takového přesídlení a například jen z Tuly bylo přesídleno 53 000 lidí.

Druhá fáze takzvané „christianizace Ruska“ proběhla v polovině 19. století a oficiální historici ji nazývají „reforma patriarchy Nikona“, jedná se vlastně o všeobecné rozšíření křesťanství v Rusku, neboť bylo masové. Ale kvůli silnému negativnímu ohlasu obyvatelstva je tato událost uměle umístěna do XVII. století (rok 1650), a pak pro větší zmatek ještě zpětně, tedy do téhož XIX. století, tedy zavedení nové chronologii od roku 1700. Zároveň **tzv. Nikonská reforma** zaváděla dva druhy křesťanství: „kanonické křesťanství řeckého obřadu“ a „pravoslavné křesťanství staroobřadníků”. Nezaměňovat se **starověrci.** To znamená, že takzvaný **„rozkol Ruské Pravoslavné církve“** je uměle vytvořený fenomén, aby bylo možné ovládat lidi. Jak pro ty, kteří s ním souhlasí, tak i ty, kteří s ním nesouhlasí.

V knize Lva Nikolajeviče Tolstého (1828-1910) „Zpověď“ (soubor traktátů, ve kterých objasňuje svoje myšlenky), napsané koncem 70. let 19. století, autor označuje křesťany za takzvané „nové křesťany, vyznávající spásu vírou ve vykoupení“. Současná **údajně „tisíciletá pravoslavná víra” začala rodit teprve ve druhé polovině 19. století**.

Лев Толстой
ИСПОВЕДЬ
АМРИТА-РУСЬ

Markýz Astolphe De Custine, který v roce 1839 působil v Rusku, napsal zcela otevřeně:

„Ruskou historii utajují před Rusy a chtějí ji skrýt i před světem. Vzpomínky na to, co se stalo včera, se jeví být majetkem imperátora. On mění kroniky země podle své vůle a každý den rozdává svému lidu historické pravdy, které se shodují s jeho momentálním prospěchem."

Originál není nikde k nalezení a nikdy nebyl kompletně přeložen do ruštiny.

Karen Horneyová, psycholožka, Freudova žačka a prakticky současnice, píše **o kulturních příčinách neuróz. Celá věc se má tak, že neurózy se objevily právě na konci devatenáctého století! Proč, protože se objevilo něco, co společnost podvádí a uvádí do rozporů a vnitřních konfliktů.** A předtím to bylo jinak? Nebylo třeba Freuda a jeho následovníků, nebylo třeba psychologie? **Byl svět dříve jiný? A pokud ANO, kam se tedy poděl? A proč?**

Například, soudíme-li alespoň podle kvality a krásy zdiva, lidé minulé civilizace byli velmi pracovití, měli představu o harmonii a měli dobré nervy. Byli to lidé zdraví v každém ohledu. Tak houževnatě stavět cihly, kámen po kameni, dokážou pouze lidé klidní, vyrovnaní a přátelští. To znamená, že až do určitého bodu neexistovaly žádné neurózy. Aby člověk nahradil pracovitost, tvořivost a kreativitu konzumem, musí zapomenout nebo zničit minulost.

To vidíme: **v 19. století náhle došlo k radikální změně ve společnosti, začala se propagovat individualita, oddělenost, hodnota jednotlivce, konkurence atd. Změnily se životní hodnoty a tak dále. Neurózy a jejich důsledky – alkoholismus, drogová závislost, deprese atd. se staly nepostradatelnými.** V článku **„Psychologie a jaderná válka 19. století"** (https://dzen.ru/video/watch/605f3458301c9c43eb4bbe51) se zabýváme souvislostí psychologie a kataklyzmatu 19. století, proto se nyní nebudu opakovat.

Proč se v Evropě konal hon na čarodějnice? Nebylo to snad proto, že Evropa byla jadernou válkou postižena nejméně a bylo zde více obyvatel, a tedy i nositelů vědomostí. A tito nositelé vědění byli novou vládou pronásledováni a všechny jejich znalosti byly prohlášeny za čarodějnictví. Neradi o tom mluví, ale po údajném křtu Ruska **se konal hon na volchy**. Někteří byli nuceni předvádět zázraky, a pokud se jim to nepodařilo, byli popraveni.

~~~

Přeložil mojmír, www.slovanskakosile.cz

předchozí článek
pokračování...

Připravujeme pořad na Svobodném vysílači CS k tomuto překládanému článku. Pokud chcete být zavčas informování, napište nám na info@slovanskakosile.cz

Přehledná časová osa jednotlivých etap apokalypsy...

Sdílet
~~~